

VICTIME DE RANGUL DOI

Goran Mrakić

(Rubrica „Cârciuma disperaților”, din NAȘA REČ, nr.735/19.03.2004)

E, oarecum, neplăcut, după atacurile teroriste din Spania, să se aducă vorba despre cauzele reale care le au provocat. Ceeace s-a întâmplat este groaznic și nu cred să existe, pe această planetă, un om cu mintea și sufletul sănătoase, care ar putea justifica această crimă sângeroasă.

Oare guvernul spaniol a ținut seama de faptul că, sprijinind America în agresiunea împotriva Irakului, pune în pericol siguranța propriilor cetățeni, ținând seama de prostul renume pe care îl au fundamentalistii islamici? Cine poate începe un război cu speranța că numai el va aduce pagube adversarului și că adversarul va sta cu mâinile încrucișate?

Oare politicienii, care au susținut atacul asupra Irakului, nu sunt autorii morali ai sângeroaselor atentate? A fost oare atacată, până acum, vre-o țară europeană care nu s-a amestecat în lumea arabă? Eu cunosc o singură țară europeană pe care, în ajunul secolului XXI, au bombardat-o pacificatorii și nu mujaheddinii.

E normal și e omenește ca în amintirea victimelor atentatului să se păstreze în întreaga lume un minut de reculegere și să se arboreze benzi și steaguri negre. Dar ce se întâmplă cu victimele pe care nu le-au ucis musulmanii ci alți „criminali grijulii și umanitari”? Se pare că, în această privință, există o diferență. Dacă ești nevinovat și te ucid musulmanii atunci ți se recunoaște statutul de victimă de prim rang. Dacă ai ghinionul să mori de bombele americane sau engleze, atunci ești doar o pagubă colaterală. Victimă de rangul doi. Cineva care a avut tupeul să trăiască într-o țară aflată pe lista neagră a Unchiului Sam și care, din neatenție, s-a aflat în calea bombelor eliberatoare. Aceste bombe nu sunt la fel ca cele pe care le folosesc criminalii arabi. Bombele arabe ucid, schilodesc, mutilează iar celelalte salvează, înobilează, îți bagă mințile în cap.

Sunt gata să păstrez un minut de reculegere pentru bieții muncitori spanioli pe care Arabii i-au ucis mișelește. Dar, în același timp, voi păstra un minut de reculegere și pentru toți civilii irakieni și afgani pentru care nimeni nu și-a adus aminte să arboreze steagul negru.

Când, la numai câțiva kilometri de noi, în Serbia, au fost distruse poduri, au fost bombardate convoaie de refugiați, au fost făcute una cu pământul spitale și școli, nu-mi amintesc ca vre-o televiziune să fi așezat în colțul de sus al ecranului o bandă neagră.

A trimis oare, vre-o țară din lume, condoleanțe Serbiei, măcar pentru concurența la olimpiadă de matematici, Sania Milenkovici, care a murit sub bombele americane pe podul din Varvarin?